

Událost jako dění v čase

Každé jsoucno je třeba považovat za událost, tj. za dějící se (relativní) celek. A jako taková má vždy počátek a konec v čase, takže probíhá od svého počátku až do svého konce. (Na otázku, kde se bere ten čas, „v němž“ událost musí probíhat, odpovíme, že tento „obecný“ čas má svůj původ v nescíslných jiných událostech okolí. Významným problémem ovšem zůstává, jak se konkrétní událost může „podílet“ na onom obecném čase, a zda vůbec jde o „participaci“ a nikoli o jakýsi „vlastní čas“, rozumí se – musíme přece pamatovat na „úhrn“ všech ostatních událostí! na „svět vcelku“! – původně vlastní, nikoli dodatečně přivlastněný.) Samo dění události (její nastávání, uskutečňování) spočívá m.j. v tom, že se postupně mění způsob, jak se táž událost „ukazuje“ jiným událostem z okolí. O tomto momentálním „ukazování“ budeme mluvit jako o té které aktuální „jsoucnosti“ dané události, zatímco pro samu událost jako celek užíváme termínu „bytí“.

(Praha, u Martiny, 180620-1.)